

LORNA COOK

The illustration depicts a woman from behind, standing in a field of purple flowers. She is wearing a dark, long-sleeved dress and a light-colored headscarf. Her right arm is raised, holding a light blue cloth that is waving in the wind. In the sky above, several biplanes are flying. The background shows a flat landscape with a few buildings and a windmill in the distance under a cloudy sky.

KADOTETUN
RAKKAUDEN
VUODET

BAZAR

LORNA COOK

KADOTETUN
RAKKAUDEN
VUODET

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä

BAZAR

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä
Englanninkielinen alkuteos *The Lost Memories*
Copyright © 2024 Lorna Cook

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-756-3

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Isälleni.

*Koska olet paras isä, jota tyttö voi toivoa,
ja olen onnekas, kun minulla on sinut.*

1. LUKU

Suffolk, Englanti

Kesä 1944

Pakokauhu voimistui. Viime viikkoina kasautunut huoli painoi harteilla musertavan raskaana, kun Kitty seisoj maatilaa pihan laidalla siinä kohdissa, missä auringon polttama heinikko vaihettui kellertäväksi viljavainioksi silmäkantamattomiin.

Vehnä oli jo täydessä mitassaan – olihan elonkorjuun aika – ja voin sävyissä hehkuva pelto jatkui kaukaisuuteen kuin olisi rientänyt ottamaan vastaan kesäaurion kirkkaita säteitä. Hän ei tuntenut karheita vihneitä vaikka hiveli tähkäpäitä kämmenellään eikä nähnyt pientä traktorin vetämää leikkuupuimuria, joka alkoi parturoida peltoa. Kaiken sellaisen katse sivuutti mennessään kauemmas metsänrajaan, kun hän kuunteli ja odotti. Tämä oli viimeinen hetki, vihonviimeinen hetki, kun mies voisi palata hänen luokseen. Sen jälkeen tulevaisuus olisi sinetöity – ja kohtalo täyttyisi.

Sitten vihdoinkin, mikä helpotus: korviin kantaui ääni, jota hän oli odottanut tuntikausia aina siitä asti, kun oli kuulut koneiden nousevan lentoon aamuyöllä. Kaukaa kirkkaansiniseltä taivaalta kuului B-17-pommikoneiden jyrinää, kun

amerikkalaiset palasivat jälleen yhdeltä päivälennolta yli miehitetyn Euroopan. Kolhojen, harmaiden lentokoneiden jurnutus oli jo niin arkista, etteivät useimmat kyläläiset no-teeranneet sitä lainkaan.

Mutta hänelle se oli kaikki kaikessa.

Joka kerta, kun 36 konetta nousivat ilmaan, hän laski ne sydän syrjällään kauhusta, ja niiden tullessa takaisin hän laski ne taas uudestaan yhtä suuren kauhun vallassa toivoen, että palaavien lukumäärä vastaisi lähteneitä.

Toisinaan nimittäin kävi niinkin, että kaikki palasivat turvallisesti kotiin.

Kitty suojasi silmiään auringonpaisteelta ja odotti, että harmaat koneenjärkeleet jyristelisivät peräjälkeen muutaman minuutin välein Suffolkin maaseudun yli.

Yksi tuli näköpiiriin.

Ja sitten toinen.

Mutta ei yhtään niiden jälkeen. *Anna heidän palata. Anna hänen palata.*

Kauempana ilmassa pölisi kellertävää tomua, kun kone pellolla alkoi niittää kultaista viljaa. Iltaan mennessä kaikki pellot olisi puitu. Ja kaikki miehet B-17-pommikoneissa olisivat palanneet turvallisesti.

Koska pakkohan heidän oli.

Koska hän halusi niin.

Hän halusi etenkin yhden miehen turvallisesti takaisin kotiin, luokseen. Koska niin sen piti mennä. Ei muulla tavalla. Ei nyt.

Taivaalla ulvova moottori esti häntä kuulemasta omia ajatuksiaan, laskutelineet kääntyivät alas, ja kone vajosi korkeuksistaan hitaasti vaaruen kohti kiitorataa. Kun hän kohotti

katseensa nähdäkseen paremmin, lentokoneen nostattama ilmavirta pöllytti hänen hiuksiaan.

Kaikkien täytyi tulla takaisin. Kaikkien täytyi tulla takaisin. Kaukana taivaalla häämötti kolmas kone, ja sen takana pieni piste vihjasi, että neljäskin oli tulossa. Hänen katseensa pysyi herpaantumatta taivaalla. Palaavien joukosta uupui yhä 32.

Anna hänen palata luokseni. Anna hänen palata luokseni.
Hän veti syvään henkeä ja jatkoi kotiin palaavien lentokoneiden laskemista.

2. LUKU

Suffolk, Englanti
Kesä 2011

Amy ajoi kaasua pohjassa maalaisraitilla, jonka hän tunsikin omat taskunsa. Oli kiire kotiin, jotta hän ei myöhästyisi omilta syntymäpäiväillallisiltaan. Hänen oli pitänyt vain käydä viemässä kolmikerroksinen hääkakku pariskunnalle, joka oli vihitty iltapäivällä Hintlesham Hallissa, mutta kakun kokoaamisen jälkeen hänet oli kutsuttu nostamaan malja onnelliselle avioparille, joka juhlisti hetkeä ystävien ja perheen kesken. Olisi ollut tylsä kieltäytyä. Tämä oli vasta hänen toinen hääkakkukeikkansa, ja mikäli mieli saada suosituksia isoille tilauksille, kannatti varmistella joka käänteessä, että jäi ihmisten mieleen.

Hän tuli kylän kapeille kaduille – ne olivat säilyneet kutakuinkin ennallaan keskiajasta saakka, mitä nyt Tudorien ajalla oli saatu aikaiseksi muutamia rakennuksia sinne tänne. Hän kääntyi kohti vanhaa ristikkorakenteista taloa, jossa sijaitsi hänen teehuoneensa. Kaikkein mieluiten hän kiipeäisi rakennuksen toiseen kerrokseen asuntoonsa, lukitsisi oven ja vajoaisi unten maille. Mutta nukkuminen ei tullut kuuloonkaan. Ehei, seuraavaksi piti rynniä tapaamaan perhettä.

Hän parkkeerasi pakettiauton teehuoneen oven eteen, ja leppeä tuulenvire heilautti *Amy*n teehuone -kylttiä. Rullaverhot oli vedetty alas; Caroline, hänen siskonsa ja työtoverinsa, oli jo pannut ovet säppiin tältä päivältä. Tuttu epäuskon ja jännityksen tunne säväytti Amya hänen ajatellessaan, että hänellä tosiaan oli oma teehuone näin kauniissa miljöössä, ja hän hymyili nähdessään kylällä turisteja ja paikallisia, joita laskevan auringon säteet hellivät. Hän avasi oven, meni sisään ja nousi yläkerran asuntoonsa, omaan yksityiseen soppeensa. Kunpa vastaisuudessakin tuntuisi aina yhtä ihanalta olla oma pomonsa ja tehdä aidosti rakastamaansa työtä. Teehuone oli ilon lähde, vaikka olikin silkkaa sattumaa, että hänestä oli tullut sen omistaja kolme vuotta sitten. Niihin aikoihin hän oli vain tarjoillut ja leiponut siellä perinteisiä kakkuja. Silti hänellekin oli ollut selvää, että asiakaskato johtui ankeasta sisustuksesta ja kitsaista annoksista. Hän oli ollut aikeissa ehdottaa muutoksia teehuoneen kahdelle omistajalle, iäkkäille sisaruksille, mutta toinen oli menehtynyt äkillisesti ja toinen oli kysynyt, haluaisiko Amy ostaa liiketilan itselleen. Halusi hän. Hän oli nähnyt paikassa potentiaalia.

Alku oli ollut haparoivaa, sillä hän oli pelännyt hakea lainaa ja tilaillut liikaa tavaraa varastoon. Pian hänen sisarensa Caroline oli tullut liiketoimintaan mukaan osa-aikaisena, mutta pesti oli muuttunut kokopäiväiseksi, ja näin teehuoneesta oli sukeutunut perheyritys. Amy ahersi teehuoneella eikä muistanut, milloin viimeksi oli viettänyt lomaa tai edes kokonaisen vapaan viikonlopun.

Sisällä yläkerran asunnossaan hän pani hösseliksi: korjaili meikkiä ja kampausta, vaihtoi pikapikaa kietaisumekkoon ja matalakorkoihin nilkkureihin, kipitti sitten takaisin alakertaan

ja lähti juoksujalkaa The Duck -hotellille, missä muu perhe jo odotti.

Hän oli kyllä kirjoittanut siskolle pikaisen tekstiviestin lähtiessään häistä myöhässä, mutta silti tuntui keljulta antaa muiden odottaa, varsinkin kun isoäiti oli sanonut haluavansa tarjota kaikille.

Amy kiiruhti sisään hotellin avoimesta koristeellisesta puu-ovesta. Ovensuussa hän törmäsi päistikkaa vastaan tulevaan mieheen.

”Anteeksi”, Amy sanoi automaattisesti.

Mies katsoi paitaansa, johon oli läikkynyt olutta hänen kantamastaan tuopista.

”Voi ei, anteeksi ihan *hirveästi*”, Amy sanoi tajutessaan, mitä oli aiheuttanut. Mies ei sanonut mitään, tuijotti vain toivottoman häkeltyneenä paitaansa. Amy astui vähän lähemmäs.

”Olen tosi pahoillani”, hän toisti vaisummalla äänellä.

Mies nosti päätään ja katsoi häntä. Amykin katsoi miestä kunnolla: tummat hiukset, tummat silmät ja niissä silkkaa tyrmistystä, kun olut imeytyi paitaan. Tuoppi oli typösen tyhjä.

”Saitko *ihan* kaiken päällesi?” Amy kysyi varovasti.

”Ei se mitään”, mies sanoi jäyhästi mutta kohteliaasti amerikkalaisella aksentilla. ”Ei hätää.”

Joku kiilasi heidän ohitsean mutisten *anteeksi*, ja oluen kastelema mies väisti oviaukosta kadulle. Amy oli neuvoton. Olisi tylyä jättää mies niille sijoilleen, joten hän seurasi tätä vastahakoisesti lämpimään kesäiltaan ja jatkoi pahoittelua.

”Voisinko... Miten voisin auttaa? Jos vaikka tarjoan uuden oluen?” hän ehdotti avuttomana.

”Ei.” Mies lausui hitaasti. ”Ei tässä mitään”, hän sanoi. ”Mutta uuden paidan voisit ostaa.” Mies mulkaisi häntä mutta selvästikin vain leikillään.

Amy vilkuili oviaukosta sisään nähdäkseen perheensä. Hän oli jo pöyristyttävän paljon myöhässä. Hän katsahti puheena olevaa paitaa: olipa kammottava kukkakuosi.

”Hei kuule, ei haittaa.” Mies katsoi märkää paitaansa. ”Enhän minä edes tykännyt tästä.”

”Paidasta vai oluesta?” Amy rohkeni heittää. ”Paita ainakin on... uniikki.”

Mies nauroi ja irrotteli märkää paitakangasta rinnastaan. Hänellä oli hauska nauru, ja hymy valaisi hänen kasvonsa.

”Oluesta”, mies vastasi. ”Miksi ihmeessä te englantilaiset lipitätte sitä lämpimänä?”

”Minulle se ei laske ensinkään”, Amy myönsi. ”Olen silti tosi pahoillani paidasta”, hän sanoi taas ja kääntyi lähteäkseen.

”Paita pysyy elävien kirjoissa. Se on lahja isältä. Tuli sellainen olo, että on pakko käyttää sitä hänen seurassaan”, mies sanoi. ”En siis yleensä käytä havaijilaispaitoja. Ettei jää epäselväksi.”

Amy tukahdutti hymynsä. ”Selvä. Voisin... vaikka pestä sen, jos majoitut jossain lähellä”, hän sanoi, koska halusi epätoivoisesti hyvittää tekonsa. ”Asun itse lähistöllä. Voin palauttaa paidan huomenna tai...” Hän vilkaisi kelloaan.

Hento hymy nyki miehen suupieliä, kun hän rutisteli olutta pois märästä kankaasta. ”Ei tarvitse. Mutta kiitos.”

”Täällähän sinä olet.” Amyn sisko Caroline ilmestyi ovelle samppanjalasi kädessään. ”Tulin katsomaan, oletko jo saanut pakun parkkiin. Seuraavaksi olisin soittanut.”

Amy katsoi Carolinen lähes tyhjää lasia. ”Hei! Huh, onneksi olette aloittaneet ilman minua.”

”Siis todellakin. Päätimme nauttia kuplajuomaa, kun sinua ei näkynyt eikä kuulunut. Mummi tilasi pullon pöytään, ja nyt se on tyhjä. Sinulle, synttärisankarille, ei jäänyt yhtään, ellei sitten tilata toista pulloa, mitä minä kyllä puollan vahvasti. Kukas tämä tässä on?” Carolinen katse kääntyi amerikkalaisen puoleen, joka seisoi hieman häkeltyneenä kahden ventovieraan naisen keskustellessa hänen ohitsean.

”Jack”, mies esittäytyi Carolinen intoilun tykityksessä. ”Hauska tavata.”

”Minä olen Caroline. Amyn hieman vanhempi mutta erittäin sinkku sisko.” Caroline ojensi kätensä ravistaakseen Jackin kättä. ”Sinun paidastasi valuu olutta, Jack. Tiesitkö sitä?”

”En huomannutkaan. Kiitos tiedosta.” Jack vilkaisi Amya, ja he hymyilivät.

”Illallinen odottaa”, Amy sanoi ja pani merkille, että hänen sisarensa horjahti vähäsen.

”Oli hauska tavata, Jack.” Caroline lirkutti ja kääntyi palatakseen sisälle.

”Heippa”, Jack sanoi Carolinelle silmät nauravaisina. Hän käänsi huomionsa Amyyn. ”Ja hyvää syntymäpäivää.”

”Kiitos. Olen oikeasti tosi pahoillani paidasta”, Amy sanoi kävellessään ovesta sisään. ”Ja oluesta.”

Amy hymyili taas anteeksipyyttävästi, kääntyi ja käveli ripeästi hotellin kabinettiin, joka oli nimetty Lentäjien baariksi. Hän näki äitinsä ja isoäitinsä perimmäisessä loosissa pehmeällä ruskealla nahkasohvalla ja vilkutti heille anteeksipyyttävästi. Jääsangossa oli tyhjä samppanjapullo alassuun, ja juonikkaasti hymyilevä Caroline kysyi Amylta: ”*Mitäs* tuo äskeinen oli?”

MENNEIDEN HETKIEN MUISTO

Lavenham, Suffolk, 1944. Amerikkalaisen sotilaslentäjän Charlien komennus on loppuillaan, kun hän kohtaa kuvankauniin Kitty'n, englantilaisen maalaistytön, joka työskentelee paikallisessa pubissa mutta haaveilee omasta maatilasta. Pari rakastuu ja suunnittelee yhteistä tulevaisuutta, mutta niin Charlie kuin Kittykin ovat kipeän tietoisia siitä, että jokainen lento voi olla Charlien viimeinen.

Vuonna 2023 Kitty'n tyttärentyttären Amyn teehuoneeseen asteelee nuori amerikkalaisturisti niemeltä Jack. Mies on saapunut Lavenhamiin tutustumaan isoisänsä sodanaikaiseen sijoituspaikkaan, lentotukikohtaan, josta on jäljellä enää ruohon reunustama kiitorata. Amy ja Jack ystävystyvät nopeasti, mutta tuttavuus saa odottamattomia ulottuvuuksia, kun menneisyyden salaisuudet alkavat kietoutua auki.

Lorna Cookin taidonnäyte *Kadotetun rakkauden vuodet* on surua ja toivoa läikähtelevä kertomus sodan mielettömyydestä sekä ensirakkauden viipyilevistä hetkistä, joita vuodet eivät haalista.

**TÄYDELLISTÄ LUETTAVAA KAIKILLE LUCINDA RILEYN
JA NATASHA LESTERIN FANEILLE!**

ISBN 978-952-403-756-3 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

BAZAR